

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **Ing. J. G.**, zastoupeného JUDr. Milanem Ostřížkem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Sadová 553/8, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14.5.2012, o zamítnutí námitek a potvrzení rozhodnutí žalované ze dne 29.3.2012, **o starobním důchodu,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14.5.2012 č.j. X žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 29.3.2012, kterým žalobci přiznala podle ust. § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění starobní důchod od 1.1.2010 ve výši 20.657,- Kč měsíčně. K námitkám žalobce odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce dne 22.2.2012 podal žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání od 1.1.2010. Protože žádost nepodal podle nařízení vlády č. 557/1990 Sb., ale požádal o starobní důchod podle ust. § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění

uvedla žalovaná, že námitky žalobce lze chápat jako úpravu starobního důchodu podle ust. § 76a citovaného zákona. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobci vznikl nárok na starobní důchod dosažením věku 55-ti let, tj. ke dni 5.4.2003. Po datu vzniku nároku na starobní důchod získal žalobce 2.463 dnů pojištění, které mu žalovaná řádně zhodnotila při výpočtu starobního důchodu.

Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že skutečnost, že nepodal žádost o starobní důchod podle nařízení vlády č. 557/1990 Sb. o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům, ve znění pozdějších předpisů, ale že požádal o starobní důchod podle ust. § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění, interpretovala žalovaná zcela tendenčně, jelikož žalobce požádal o přiznání starobního důchodu bez odkazu na konkrétní ustanovení právního předpisu, přitom žalované doložil soubor dokladů, z nichž vyplývá, že splnil podmínky pro důchod podle nařízení vlády č. 557/1990 Sb. Žalobce v tomto směru namítal, že měl být příslušnými pracovníky okresní správy sociálního zabezpečení poučen a dále poukazoval na výklad ust. § 4 zákona č. 76/1995 Sb. v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť dle jeho názoru tímto výkladem by byla porušena zásada, že účastník má právo vždy na dávku pro něho nejvýhodnější, resp. dávku s nejvyšším vypočteným nárokem.

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 14.5.2012 č.j. X, připojeným dávkovým spisem žalobce a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Obsahem dávkového spisu žalobce vzal krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o starobní důchod dne 22.2.2012 s požadovaným datem přiznání dne 1.1.2010. V žádosti je jako druh důchodu uvedeno „S-starobní důchod“. O této žádosti žalovaná rozhodla rozhodnutím ze dne 29.3.2012 č. X, kterým žalobci od 1.10.2010 přiznala starobní důchod podle ust. § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., v platném znění ve výši 20.557,- Kč s tím, že od lednové splátky tohoto důchodu v roce 2011 se důchod zvyšuje dle nařízení vlády č. 281/2010 Sb. na částku 21.438,- Kč a od ledna 2012 dle vyhl. č. 286/2011 Sb. na částku 21.786,- Kč. Dávkový spis obsahuje osobní list důchodového pojištění žalobce, podle kterého celková doba pojištění žalobce do 5.4.2003 činí 14.372 dnů, tedy 39 roků 137 dnů a po snížení náhradní doby pojištění 14.357 dnů, tj. 39 roků a 122 dnů. Doba pojištění po vzniku nároku na starobní důchod činí celkem 2.463 dnů. Podle potvrzení o skutečnostech rozhodných pro vznik nároku na starobní důchod poskytovaný podle nařízení vlády ČSFR ze dne 30.11.1990 o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům, vystaveného OKD, a.s., provozovnou Spisovna, byl žalobce zaměstnán u OKD, a.s. závod Šverma od 15.8.1972 do 31.12.1978 a v této době odpracoval v pracovní kategorii I.AA jako revírník 2.330 dnů a dále od 1.1.1981 do 30.9.1992 rovněž jako revírník v I.AA pracovní kategorii 4.291 dnů. Dle téhož potvrzení dosáhl žalobce v prosinci 1991 100% nejvyšší přípustné expozice a ke dni ukončení pracovního poměru 105%. Výkon vybraného zaměstnání v hornictví (I.AA pracovní kategorie) žalobce ukončil dne 30.9.1992. K tomu potvrzení obsahuje poznámku „Odchod dle vyhl. 1991-naplnění NPE“.

V řízení o žalobě žalobce krajský soud vycházel z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí přitom přezkoumal v mezích žalobních bodů. Zásadním žalobním bodem v tomto případě byla namítána skutečnost, že žalovaná přiznala žalobci na jeho žádost starobní důchod podle ust. § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů a nikoliv podle nařízení vlády č. 557/1990 Sb. o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce také namítal, že nebyl řádně poučen o svých nárocích na starobní důchod příslušnými pracovníky okresní správy sociálního zabezpečení, přičemž žalované předložil soubor dokladů, podle kterých podmínky nároku na starobní důchod podle nařízení vlády č. 557/1990 Sb. splňuje. Získal tedy nárok podle tohoto předpisu od dovršení věku 50-ti let, přitom pracoval až do podání žádosti o přiznání důchodové dávky se záměrem zvýšení procentní výměry této dávky za dobu dalšího pojištění.

Ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 557/1990 Sb. stanoví, že toto nařízení vlády upravuje podmínky mimořádného poskytování starobního důchodu občanům, kteří vykonávali vybraná zaměstnání v hornictví, byli zaměstnáni nejméně 25 roků a dosáhli věku 50 let do 31.12.2000. Podle ust. § 2 téhož nařízení vlády občan, uvedený v § 1 odst. 1 má nárok na starobní důchod, jestliže

- a) byl zaměstnán nejméně 15 roků ve vybraných zaměstnáních v hornictví,
- b) dosáhl nejvyšší přípustné expozice a
- c) skončil výkon vybraného zaměstnání v hornictví do 31.3.1991.

Podle výše uvedeného potvrzení OKD, a.s. provozovny Spisovna splnil žalobce podmínku potřebné doby zaměstnání ve vybraných zaměstnáních v hornictví. Dle téhož potvrzení ovšem nejvyšší přípustné expozice 100% dosáhl v prosinci 1991 a výkon vybraného zaměstnání v hornictví (tj. revírníka č. resortního seznamu 01 07 01 I.AA) ukončil dne 30.9.1992. Toto vybrané zaměstnání v hornictví tedy neukončil do 31.3.1991 a k tomuto datu také ještě nedovršil 100% naplnění nejvyšší přípustné expozice. Je tedy zásadní žalobní námitka, že žalobce splnil podmínky uvedené v nařízení vlády č. 557/1990 Sb., nedůvodná. Na tomto závěru, že žalobce nemá nárok na starobní důchod podle citovaného nařízení vlády, a že žalovaná proto nepochybila, když mu přiznala starobní důchod podle ust. § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění s tím, že věková podmínka nároku na tuto dávku u žalobce byla splněna v 55-ti letech, nemohou nic změnit žalobní námitky, že žalobce nebyl poučen o právních nárocích na starobní důchod, resp. to jak podle žaloby interpretovala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí ust. § 4 zákona č. 76/1995 Sb.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud žalobu žalobce shledal jako nedůvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovaná na jejich náhradu nemá ze zákona právo (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s. a ust. § 118d zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení

stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá
vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 6. prosince 2012

JUDr. Petr Indráček

samosoudce